

Դանիելի Գիրքը — Հարյուր Հիսունինըերորդ

Դանիելի տեսիլքում երեք հրեշտակային հպումների բացահայտումը.
մարգարեական հայտնություն

Jeff Pippenger

2024-03-26

Տասներորդ գլխում Դանիելը երեք անգամ հավում է, և այդ երեք հպումները համապատասխանում են այն երեք անգամներին, երբ Դանիելն անձամբ ապրում է «mareh»-ը՝ տեսիլքը: Առաջին և վերջին երևումները Գաբրիելի էին՝ Հիսուս Քրիստոսի Հայտնության պատգամաբերի: Գաբրիելն է նա, ով Քրիստոսից վերցնում է այն պատգամը, որ Նրան տրվել էր Հոր կողմից, և այն հանձնում է մարգարեին, որպեսզի նա ուղարկի այն եկեղեցիներին:

Բայց ես քեզ ցույց կտամ այն, ինչ գրված է ճշմարտության գրքում. և չկա մեկը, որ ինձ հետ հաստատ կանգնի այս բաներում, բացի Միքայելից՝ ձեր իշխանությունից: Դանիել 10:21.

Գաբրիելը գիտի, որ ինքը արարած է, և հենց այդ պատճառով Հայտնության գրքում նա ուղիղ կերպով Հովհաննեսին տեղեկացրեց, որ իրեն չպետք է երկրպագի:

Եվ ես ընկա նրա ոտքերի առաջ՝ նրան երկրպագելու համար: Եվ նա ասաց ինձ. «Զգո՛ւյշ, մի՛ արա այդ. ես քո և քո այն եղբայրների ծառայակիցն եմ, որոնք ունեն Հիսուսի վկայությունը. Աստծո՛ւն երկրպագիր, որովհետև Հիսուսի վկայությունը մարգարեության հոգին է»: Հայտնություն 19:10.

Ուրեմն մարգարեության ուսումնասիրողը պետք է հասկանա, որ պատճառը, թե ինչու Գաբրիելը, «ճշմարտության գրքում գրվածի» հետ կապված, նշում է, որ իրենից վեր ոչ ոք չկա, ունի հատուկ մարգարեական նպատակ: Երբ նա մատնանշում է այն փաստը, որ միայն Քրիստոսն է Սուրբ Գրքերն իրենից ավելի լավ հասկանում, նա Քրիստոսին նույնականացնում է որպես «Միքայել՝ ձեր իշխանը»: Սակայն Միքայելը միայն իշխան չէ, այլ նաև հրեշտակապետը:

Բայց Միքայել հրեշտակապետը, երբ բանավիճում էր սատանայի հետ և վիճում Մովսեսի մարմնի մասին, չհանդգնեց նրա դեմ հայհոյալից մեղադրանք բերել, այլ ասաց. «Տերը քեզ սաստի»: Հուդա 7.

Ուստի բոլոր երեք հպումները հրեշտակային հպումներ են, և այն երեք անգամները, երբ Դանիելը վերապրում է «mareh»-ը՝ տեսիլքը, դա հրեշտակային է: Երրորդ անգամ, երբ Դանիելին հավում են, դա նրա զորացման համար է, քանի որ նախապես՝ երկրորդ հպման ժամանակ, նա կորցրել էր իր ուժը:

Այն ժամանակ դարձյալ եկավ և դիպավ ինձ մեկը, որ մարդու կերպարանք ուներ, և զորացրեց ինձ, ու ասաց. «Ո՛վ շատ սիրելի մարդ, մի՛ վախեցիր. խաղաղություն քեզ. զորացի՛ր, այո՛, զորացի՛ր»: Եվ երբ նա խոսեց ինձ հետ, ես զորացա և ասացի. «Թող

իմ տերը խոսի, որովհետև դու գորացրեցիր ինձ»: Այն ժամանակ նա ասաց. «Գիտե՞ս արդյոք, թե ինչու եկա քեզ մոտ: Եվ հիմա ես պիտի վերադառնամ՝ պատերազմելու Պարսկաստանի իշխանի դեմ. և երբ ես դուրս գամ, ահա, Հունաստանի իշխանը պիտի գա»: Դանիել 10:18–20.

Գաբրիելը Դանիելին հիշեցնում է, որ «եկել էր» նրան «իմացնել տալու, թե ինչ պիտի պատահի քո ժողովրդին վերջին օրերում», երբ Դանիելին հարցրեց. «Գիտե՞ս արդյոք, թե ինչու եմ եկել քեզ մոտ»: Համաձայն այն բանի, ինչ վերջին օրերի վերաբերյալ ուսուցանել էր Դանիելին, Գաբրիելը ապա հայտարարում է, որ ինքը «կվերադառնա Պարսկաստանի իշխանի դեմ պատերազմելու. և երբ ես դուրս գամ, ահա Հունաստանի իշխանը պիտի գա»: Այնուհետև նա սկսում է տասնմեկերորդ գլխի մարգարեական պատմությունը, որը նկարագրում է, թե ինչ է պատահում հարյուր քառասունչորս հազարին վերջին օրերում: Այդ մարգարեական պատմությունը դրված է «Պարսկաստանի իշխանի» և «Հունաստանի իշխանի» դեմ մղվող պատերազմի համատեքստում:

Կյուրոս Մեծի և Ալեքսանդր Մեծի միջև եղած իրական պատմական ժամանակահատվածը ավելի քան երկու հարյուր տարի էր: Բայց Հայտնության գրքի տասնմեկերորդ գլխի մեծ երկրաշարժում վերջին շարժումները արագ են, և հենց որ վեցերորդ թագավորությունը նվաճվում է հյուսիսի կեղծ թագավորի կողմից, յոթերորդ թագավորությունը՝ տասը թագավորները, որոնք ներկայացված են Հունաստանով, անմիջապես համաձայնվում են իրենց թագավորությունը տալ գազանին:

Մի մակարդակի վրա «mareh» տեսիլքը գործածվում է Դանիելի տասներորդ գլխում յոթ անգամ: Մենք դիտարկել ենք այդ յոթ դեպքերից չորսը և պարզել, որ առաջին հիշատակությունը վերաբերում է նրան, որ Կյուրոսի երրորդ տարուց առաջ Դանիելը հասկացել էր տեսիլքը: Հաջորդ երեք հիշատակումներում յուրաքանչյուր տեսիլքի ժամանակ եղած երեք հպումները բացահայտում են Դանիելի փորձառությունը, երբ նա արթնանում է քսանմեկ օրերի սգից: Նրա վերածննդի արթնությունը կառուցված է հավիտենական ավետարանի երեքքայլ ընթացքի վրա, և այդ երեք քայլերը ներկայացված են հրեշտակներով, թեև երկրորդ քայլը Միքայել հրեշտակապետն է, Նա, ով Մովսեսին մահվանից դուրս հանեց և նրան երկինք փոխադրեց:

Տասներորդ գլխում «տեսիլք» բառը հանդիպող մյուս երեք դեպքերում այն «mareh» չէ, այլ «marah»: «Marah»-ը «mareh»-ի իգական սեռն է: Այն նշանակում է տեսիլք, և պատճառական իմաստով՝ «հայել» կամ «նայելու ապակի»: Նրա սահմանման բանալին այն է, որ այն «պատճառական» է: Սա «երևույթի» տեսիլքն է, սակայն իր սեռով այն տարբեր է, և այդպիսով նույնացնում է այլ մարգարեական պատգամ: Ըստ իր սահմանման՝ «հայելի»-ն ենթադրում է, որ նրանք, ովքեր տեսնում են տեսիլքը, տեսնում են ինչ-որ տեսակի արտացոլում: Սա է բառի այն տարրը, որ «պատճառական» է: «Marah»-ի համատեքստում պատճառական բառի սահմանումը խորիմաստ է:

«Պատճառական» եզրը վերաբերում է պատճառականության հասկացությանը կամ որևէ բան տեղի ունենալու պատճառ դառնալու գործողությանը: Լեզվաբանության մեջ,

մասնավորապես բայի ձևաբանության բնագավառում, պատճառական ձևը քերականական կառուցվածք է, որը ցույց է տալիս, որ բայի ենթական մեկ այլ անձի կամ իրի պատճառ է դառնում, որպեսզի նա կամ այն կատարի բայով նկարագրված գործողությունը: Օրինակ՝ անգլերենում «to read» բայը դառնում է պատճառական, երբ ասում ենք «to make someone read»: Այստեղ ենթական պատճառ է դառնում, որ մեկ այլ անձ կատարի կարգալու գործողությունը:

Պատճառական ձևը ցույց է տալիս, որ ենթական պատասխանատու է բայի կողմից նկարագրված գործողության առաջացման համար: «Պատճառական» եզրը վերաբերում է այն եղանակին, որով գործողությունը կամ իրադարձությունը պատճառվում է, որպեսզի տեղի ունենա: Այն երեք անգամներում, երբ Դանիելը գործածում է երբայերեն «marah» բառը, տեսիլքը, որին նայում են, պատճառ է դառնում, որ դիտողը փոխակերպվի այն պատկերին, որին ինքը նայում է:

Եվ առաջին ամսվա քսանչորսերորդ օրը, երբ ես մեծ գետի՝ Հիդդեկելի ափին էի, իմ աչքերը բարձրացրի ու նայեցի, և ահա մի մարդ՝ սպիտակեղենով հագնված, որի մեջքը գոտևորուած էր Ուփազի ընտիր ոսկով: Նրա մարմինն էլ ոսկեքարի պես էր, նրա դեմքը՝ կայծակի տեսքի (mareh) պես, նրա աչքերը՝ կրակի ճրագների պես, նրա բազուկներն ու ոտքերը՝ փայլեցված պղնձի գույնի պես, և նրա խոսքերի ձայնը՝ բազմության ձայնի պես: Եվ ես՝ Դանիելս միայն, տեսա այդ տեսիլքը (marah), որովհետև ինձ հետ եղող մարդիկ չտեսան այդ տեսիլքը (marah), բայց մեծ դող ընկավ նրանց վրա, այնպես որ փախան՝ թաքնվելու: Ուստի ես մենակ մնացի և տեսա այս մեծ տեսիլքը (marah), և իմ մեջ ուժ չմնաց, որովհետև իմ վայելչությունը իմ մեջ ապականության վերածվեց, և ես ուժ չպահեցի: Սակայն ես լսեցի նրա խոսքերի ձայնը, և երբ լսեցի նրա խոսքերի ձայնը, խոր քնի մեջ ընկա իմ երեսի վրա, և իմ երեսը դեպի գետին էր: Դանիել 10:4-9:

Սգի քսանմեկ օրերի ավարտին, որոնք վերջին օրերին համընկնում են այն երեքուկես օրերին, երբ երկու վկաները մեռած են փողոցում, Դանիելին հանկարծ տրվեց տեսնել Քրիստոսի հայտնությունը, և Նրա տեսքը «ինչպես կայծակի տեսքն (mareh) է»: Այդ իրադարձությունը, Հայտնության գրքի տասնմեկերորդ գլխի երեքուկես օրերի ավարտին, առաջ է բերում բաժանում, որովհետև «այն մարդիկ, որ Դանիելի հետ էին», «չտեսան տեսիլքը (marah). բայց մեծ դող ընկավ նրանց վրա, այնպես որ փախան՝ թաքնվելու: Ուստի» Դանիելը «մենակ մնաց», իսկ «այն մարդիկ, որ ինձ հետ էին, [չտեսան] տեսիլքը (marah). բայց մեծ դող ընկավ նրանց վրա, այնպես որ փախան՝ թաքնվելու»:

Տեսիլքը, որ Դանիելը տեսավ, երբ մենակ էր, կանացի, պատճառական տեսիլքն էր, որ Դանիելին կերպարանափոխեց՝ տեսիլքի պատկերին համապատասխան: Այդ կերպարանափոխությունը իրականացվեց նրանով, որ Դանիելի մարդկային գորությունը հեռացվեց, և նրա վայելչությունը ապականության փոխվեց:

«Հենց այն մարմինը, որի մեջ հոգին բնակվում է որպես խորան և որի միջոցով գործում է, Տիրոջն է: Մենք իրավունք չունենք անտեսելու այդ կենդանի գործարանի որևէ մասը: Կենդանի օրգանիզմի յուրաքանչյուր մասը Տիրոջն է: Մեր իսկ

մարմնական օրգանիզմի գիտությունը պետք է մեզ սովորեցնի, որ յուրաքանչյուր անդամ կոչված է ծառայելու Աստծուն՝ որպես արդարության գործիք:

«Մարդու սրտի հպարտությունը հնազանդեցնել կարող է միայն Աստված: Մենք չենք կարող ինքներս մեզ փրկել: Մենք չենք կարող ինքներս մեզ վերածնել: Երկնային աստաններում չի հնչի այնպիսի երգ, թե՛ Ինձ, որ սիրեցի ինքս ինձ, և լվացի ինքս ինձ, փրկագնեցի ինքս ինձ, ինձ լինի փառք ու պատիվ, օրհնություն և գովություն: Բայց հենց սա է այն երգի հիմնական նոտան, որ այստեղ՝ այս աշխարհում, շատերն են երգում: Նրանք չգիտեն, թե ինչ է նշանակում լինել հեզ և սրտով խոնարհ, և չեն էլ ցանկանում դա իմանալ, եթե կարողանան խուսափել դրանից: Ամբողջ ավետարանը պարփակված է Քրիստոսից սովորելու մեջ՝ Նրա հեզությունն ու խոնարհությունը»:

«Ի՞նչ է հավատով արդարացումը: Դա Աստծու գործն է՝ մարդու փառքը հողի մեջ խոնարհեցնելը և մարդու համար անել այն, ինչ ինքն իր համար անել իր գործության մեջ չէ»: Testimonies to Ministers, 456.

Հավատով արդարացման փորձառությունը Աստծո գործն է՝ մարդու փառքը հողին հավասարեցնելու մեջ: Այն տեսիլքը, որից Դանիելի հետ եղող մարդիկ հարկադրված եղան փախչել, Քրիստոսի հայտնության «պատճառական» իզական տեսիլքն էր, և Դանիելի ինքնարդարությունը հողին հավասարեցվելուց անմիջապես հետո գործադրվեցին հրեշտակային երեք հպումները, որոնք ի վերջո զորացրին Դանիելին՝ պատգամը կրելու համար:

1888 թվականին հզոր հրեշտակը իջավ հավատքով արդարացման պատգամով, ինչպես այն ներկայացվել էր Երեցներ Jones-ի և Waggoner-ի կողմից: Նույն այդ հրեշտակը կրկին իջավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին՝ նույն այդ հավատքով արդարացման պատգամով: Դա նշանավորեց հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման սկիզբը: Հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ավարտին սկզբում տրված պատգամը կրկնվում է, որովհետև Հիսուսը միշտ որևէ բանի վերջը պատկերում է որևէ բանի սկզբով:

1840 թվականի օգոստոսի 11-ին հենց այդ նույն հրեշտակն իջավ և սկսեց այն երեք քայլերը, որոնք իրականացան 1840-ից մինչև 1844 թվականները: Այդ երեք քայլերը սկսվեցին առաջին հրեշտակի զորացումով 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, երկրորդ հրեշտակի գալուստով 1844 թվականի ապրիլի 19-ին, և երրորդ հրեշտակի գալուստով 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Այդ պատմությունը նախապատկերեց երեք հրեշտակներից առաջինի իջնելը 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, որին հաջորդեց երկրորդ հրեշտակը 2020 թվականի հուլիսի 18-ի հիասթափության ժամանակ, և որը եզրափակվում է երրորդ հրեշտակի գալուստով շուտով գալու Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ:

Այդ պատմության ավարտին, երբ Միքայելը իջնում է՝ փողոցներում մահվան երեքուկես օրերից հետո հարություն տալու Մովսեսին և Եղիային, ինչպես ներկայացված է Հայտնության տասնմեկերորդ գլխում, և ինչպես նույնպես ներկայացված է Դանիելի

քսանմեկ օրվա սգով, Քրիստոսը դարձյալ իջնում է: Նա նախ ներկայացնում է Իր փառքի տեսիլքը՝ այն տեսիլքը, որը մարդու փառքը գետնին է տապալում և բաժանում է առաջ բերում: Երբ Դանիելը գետնի վրա է, և այն բանից հետո, երբ Դանիելը փոխված է դարձել՝ հայելով «պատճառական» իզական տեսիլքին, Գաբրիելը նրան առաջին անգամ դիպչում է և կանգնեցնում է նրա դողացող ոտքերի վրա:

Այնուհետև Միքայել հրեշտակապետը իջնում է «Մովսեսին հարություն տալու» և երկրորդ անգամ դիպչում է Դանիելին՝ նրան անգոր թողնելով այն իրողությունից ճնշված լինելու պատճառով, որ նա իրականում խոսում էր իր Տիրոջ հետ: Այնուհետև Գաբրիելն է գալիս և երրորդ անգամ դիպչում նրան ու գորացնում է նրան՝ լինելու դրոշակակիր շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Այդ երեք դիպչումները Հայտնություն տասնչորսի երեք հրեշտակների խորհրդանիշներն են, թեև դրանք տեղի են ունենում մեկ օրվա ընթացքում:

Առաջին հրեշտակի փորձառությունը ներառում է Քրիստոսի՝ որպես կայծակի հայտնվելը, բաժանարար «պատճառական» տեսիլքը, և առաջին հպումը, որ Դանիելին բարձրացնում է նրա մարդկային փառքի փոշուց: Առաջին հրեշտակը կրում է առաջինի մեջ ընդգրկված բոլոր երեք քայլերը, որովհետև այն ներկայացնում է առաջին պատգամը: Պատահական չէ, որ առաջին հպումը արձանագրված է ԻՆՆԻՑ ՄԻՆՉԵՎ ՏԱՄՆԵՎ համարներում:

Բայց ես լսեցի նրա խոսքերի ձայնը. և երբ լսեցի նրա խոսքերի ձայնը, խոր քուն ընկավ վրաս իմ երեսի վրա, և իմ երեսը՝ դեպի գետինը: Եվ ահա մի ձեռք դիպավ ինձ, որ ինձ կանգնեցրեց իմ ծնկների վրա և իմ ձեռքերի ափերի վրա: Եվ նա ասաց ինձ. «Ո՛վ Դանիել, շատ սիրված մարդ, հասկացիր այն խոսքերը, որ ես խոսում եմ քեզ հետ, և կանգնիր ուղիղ, որովհետև այժմ ես քեզ մոտ եմ ուղարկված»: Եվ երբ նա այս խոսքը խոսեց ինձ, ես կանգնեցի դողալով: Դանիել 10:9–11:

Երկրորդ հպման փորձառությունը, որ կատարվեց անձամբ Քրիստոսի կողմից, փոխում է Դանիելին՝ խոսել անկարող լինելու վիճակից դեպի իր Տիրոջ հետ խոսելու կարողություն ունենալը: Երկրորդ հպման ժամանակ Դանիելը շունչ չունի, ուստի նա այստեղ ներկայացված է Եզեկիելի երեսունյոթերորդ գլխի առաջին պատգամի այն կետում:

Եվ երբ նա ինձ այդպիսի խոսքեր ասաց, ես երեսս դեպի գետին դարձրի և համրացա: Եվ ահա մարդորդիների նմանության պես մեկը դիպավ իմ շուրթերին. այնժամ ես բացեցի բերանս, խոսեցի և ասացի իմ առաջ կանգնածին. «Տե՛ր իմ, այս տեսիլքի պատճառով ցավերս եկան վրաս, և ես այլևս գորություն չպահեցի: Որովհետև ինչպե՞ս կարող է այս իմ տիրոջ ծառան խոսել այս իմ տիրոջ հետ: Քանի որ ինձանում իսկույն ոչ մի գորություն չմնաց, և նույնիսկ շունչ էլ ինձանում չմնաց»: Դանիել 10:15–17:

Եզեկիելի երկրորդ պատգամում չորս հողմերից եկող պատգամը պետք է փչվի ոսկորների վրա, որպեսզի նրանք ապրեն և կանգնեն որպես հզոր զորք: Այդ զորքի զորացումն արտահայտված է երրորդ հպումով:

Եվ դարձյալ եկավ ու դիպավ ինձ մեկը՝ մարդու տեսքի նմանությամբ, և զորացրեց ինձ: Եվ ասաց. «Ո՛վ շատ սիրված մարդ, մի՛ վախեցիր. խաղաղություն քեզ. զորացիր, այո՛, զորացիր»: Եվ երբ նա խոսեց ինձ հետ, ես զորացա և ասացի. «Թող իմ տերը խոսի, որովհետև դու զորացրիր ինձ»: Այն ժամանակ նա ասաց. «Գիտե՞ս, թե ինչո՞ւ եկա քեզ մոտ: Եվ հիմա պիտի վերադառնամ՝ կովելու Պարսկաստանի իշխանի դեմ. և երբ ես ելնեմ, ահա, Հունաստանի իշխանը պիտի գա: Բայց քեզ ցույց կտամ այն, ինչ գրված է ճշմարտության գրքում. և չկա մեկը, որ ինձ հետ հաստատապես կանգնի այս բաներում, բացի Միքայելից՝ ձեր իշխանից: Եվ ես ել՝ Մարաց Դարեհի առաջին տարում, կանգնեցի՝ նրան հաստատելու և զորացնելու համար: Եվ հիմա քեզ ցույց կտամ ճշմարտությունը. ահա, դեռ երեք թագավոր պիտի վեր կենան Պարսկաստանում, իսկ չորրորդը նրանց բոլորից անհամեմատ ավելի հարուստ պիտի լինի. և իր զորությամբ՝ իր հարստության միջոցով, նա բոլորին պիտի հանի Հունաստանի թագավորության դեմ»: Դանիել 10:18–11:2.

Եզեկիել գրքի երեսույթերորդ գլխում երկու վկաներին կյանք տվող պատգամը երրորդ վայի իսլամի պատգամն է, սակայն տող առ տող՝ այն պատգամը, որ Գաբրիելը նույնացնում է Միքայելի՝ Մովսեսին հարություն տալու և նրան որպես դրոշակ երկինք բարձրացնելու պատկերում, Միացյալ Նահանգների վերջին նախագահի պատգամն է: Դա վեցերորդ նախագահի պատգամն է (Հանրապետական եղջյուրը), որը սպանվեց 2020 թվականին, ինչպես որ սպանվել էր ճշմարիտ բողոքական եղջյուրը: Դանիելի պատմության մեջ ճշմարիտ բողոքական եղջյուրի համար սգո օրերից հարությունը տարավ դեպի Հանրապետական եղջյուրի հարության նույնացումը:

Դանիել մարգարեի տասներորդ գլխում «տեսիլք» կամ «երևույթ» բառը գործածված է յոթ անգամ: Այդ յոթ հիշատակումները նշանակված են նույն եբրայական բառով, բացառությամբ այն բանի, որ դրանցից երեք անգամ այդ բառը գործածված է իզական սեռով, իսկ մյուս չորս անգամ՝ արական սեռով: Յոթը լինելով կատարելության թիվը, իսկ երեք-չորս համադրությունը, որ հավասար է յոթի, հանդիսանում է Հայտնության գրքի գլխավոր բնութագրիչներից մեկը, որտեղ յոթ եկեղեցիներից վերջին երեքը, և յոթ կնիքներից վերջին երեքը, և յոթ փողերից վերջին երեքը հատուկ կերպով զանազանվում են առաջին չորսից:

Դանիելի և Հայտնության գրքերը նույն գիրքն են, և այս իմաստով Դանիելն ու Հովհաննեսը նույն վերջին օրերի խորհրդանիշն են: Տասներորդ գլխում Քրիստոսի տեսիլքը Հայտնության առաջին գլխում Քրիստոսի տեսիլքն է:

Հայտնության գրքի առաջին գլխում Հովհաննեսը իր հետևից մի ձայն է լսում և շրջվում է՝ տեսնելու համար նրան, ով խոսում է:

Ես Հոգու մեջ էի Տիրոջ օրը, և իմ հետևից լսեցի մի բարձր ձայն՝ ինչպես փողի ձայն, որ ասում էր. «Ես եմ Ալֆան և Օմեգան, Առաջինը և Վերջինը. և ինչ որ տեսնում ես, գրի՛ր գրքի մեջ և ուղարկի՛ր Ասիայում եղող յոթ եկեղեցիներին՝ Եփեսոս, և Ջմյուռնիա, և Պերգամոս, և Թյատիրա, և Սարդես, և Ֆիլադելֆիա, և Լաոդիկեա»:
Հայտնություն 1:10, 11.

Անկախ այն բանից՝ դա Դանիելի տասներորդ գլխում հիշված երեք հալումներն են, թե Հայտնության առաջին գլխում ներկայացված նույն տեսիլքը, թե Եզեկիելի երեսուներորդ գլխի երկու պատգամները, թե Եսայիայի՝ զոհասեղանից վերցված բորբոքված ածուխով հպվելը, այս փորձառությունը մատնանշում է վերջին նախազգուշացման պատգամի զորավորումը, և այդ պատգամը սկսվում է 2023 թվականի հուլիսին՝ երկու վկաների հարության ժամանակ: Դանիելը, Հովհաննեսը, Եզեկիելը և Եսայիան բոլորը ներկայացնում են մի պատգամաբեր, որ իր հետևից՝ «հին շավիղներից», լսում է «ձայնը», որը հարցնում է. «ո՞ւմ ուղարկեմ»: Երբ այդ պատգամաբերը պատասխանում է՝ «ահա ես, ինձ ուղարկիր», նա զորացվում է և բարձրացնում է իր ձայնը՝ ինչպես մեկը, որ աղաղակում է անապատում: «Ով ականջ ունի, թող լսի, թե Հոգին ինչ է ասում եկեղեցիներին»:

Մենք այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք մեր հաջորդ հոդվածում:

«Նկարագրված հենց այդ առիթով Գաբրիել հրեշտակը Դանիելին հաղորդեց այն ամբողջ ուսուցումը, որ նա այն ժամանակ ի վիճակի էր ընդունելու: Սակայն մի քանի տարի անց մարգարեն ցանկացավ առավել խորությամբ իմանալ այն թեմաների մասին, որոնք դեռ լիովին չէին բացատրվել, և դարձյալ ձեռնամուխ եղավ Աստծուց լույս և իմաստություն որոնելուն: «Այն օրերին ես՝ Դանիելս, սուգ էի անում երեք ամբողջ շաբաթ: Հաճելի հաց չէի ուտում, միս և գինի բերանս չէի մտնում, և բնավ ինձ չէի օծում.... Ապա բարձրացրի աչքերս և նայեցի, և ահա՝ մի մարդ՝ բեհեզե հանդերձներով, որի մեջքը գոտևորված էր Ուփազի ընտիր ոսկով: Նրա մարմինը ոսկեգույն քարի նման էր, նրա երեսը՝ կայծակի երևույթի պես, նրա աչքերը՝ կրակի ճրագների պես, նրա բազուկներն ու ոտքերը՝ ողորկված պղնձի գույնի պես, և նրա խոսքերի ձայնը՝ բազմության ձայնի պես» (Դանիել 10:2-6):»

«Այս նկարագրությունը նման է նրան, որ տրված է Հովհաննեսի կողմից, երբ Քրիստոսը հայտնվեց նրան Պատմոս կղզու վրա: Ոչ պակաս անձնավորություն, քան Աստծո Որդին, հայտնվեց Դանիելին: Մեր Տերը մեկ այլ երկնային պատգամաբերի հետ գալիս է՝ Դանիելին սովորեցնելու, թե ինչ պիտի տեղի ունենար վերջին օրերում:»

«Աշխարհի Փրկչի կողմից հայտնված մեծ ճշմարտությունները նրանց համար են, ովքեր ճշմարտությունը որոնում են ինչպես ծածուկ գանձեր: Դանիելը տարեց մարդ էր: Նրա կյանքն անցել էր հեթանոսական արքունիքի հրապույրների մեջ, նրա միտքը ծանրաբեռնված էր մեծ կայսրության գործերով: Սակայն նա մի կողմ է դնում այս ամենը, որպեսզի Աստծո առաջ խոնարհեցնի իր անձը և փնտրի Բարձրյալի խորհուրդների գիտությունը: Եվ ի պատասխան նրա աղաչանքների՝ երկնային աստյաններից լույս հաղորդվեց նրանց համար, ովքեր պիտի ապրեին վերջին օրերում: Ուրեմն ինչպիսի ջանասիրությամբ մենք պետք է փնտրենք Աստծուն, որպեսզի Նա բացի մեր հասկացողությունը՝ ըմբռնելու այն ճշմարտությունները, որոնք երկնքից բերվել են մեզ»:

«Ես՝ Դանիելս միայն, տեսա այդ տեսիլքը, որովհետև ինձ հետ եղող մարդիկ տեսիլքը չտեսան. սակայն մեծ դող ընկավ նրանց վրա, այնպես որ փախան

թաքնվելու համար: ... Եվ իմ մեջ այլևս ուժ չմնաց, որովհետև իմ գեղեցկությունն իմ մեջ ապականության փոխվեց, և ես ոչ մի ուժ չպահեցի» (համարներ 7, 8): Բոլոր նրանք, ովքեր ճշմարիտ կերպով սրբացված են, կունենան նման փորձառություն: Որքան ավելի հստակ լինեն նրանց պատկերացումները Քրիստոսի մեծության, փառքի և կատարելության մասին, այնքան ավելի կենդանի կերպով նրանք պիտի տեսնեն իրենց սեփական թուլությունն ու անկատարությունը: Նրանք ոչ մի հակում չեն ունենա իրենց վերագրելու անմեղսունակ բնավորություն. այն, ինչ իրենց մեջ ճիշտ և վայելուչ էր երևացել, Քրիստոսի մաքրության և փառքի հետ հակադրության մեջ կերևա միայն որպես անարժան և ապականացու: Երբ մարդիկ բաժանված են Աստծուց, երբ Քրիստոսի մասին ունեն շատ աղոտ պատկերացումներ, այն ժամանակ են ասում. «Ես առանց մեղքի եմ, ես սրբացված եմ»:

«Այժմ Գաբրիելը հայտնվեց մարգարեին և այսպես դիմեց նրան. «Ո՛վ Դանիել, շատ սիրված մարդ, հասկացիր այն խոսքերը, որ ես ասում եմ քեզ, և ուղիղ կանգնիր, որովհետև այժմ ես քեզ մոտ եմ ուղարկված»: Եվ երբ նա ինձ ասաց այս խոսքը, ես կանգնեցի դողալով: Ապա նա ասաց ինձ. «Մի՛ վախեցիր, Դանիել, որովհետև այն առաջին օրից, երբ դու սիրտդ դարձրիր՝ հասկանալու և քեզ խոնարհեցնելու քո Աստծո առաջ, քո խոսքերը լավեցին, և ես եկել եմ քո խոսքերի համար» (համարներ 11, 12):»

«Ի՛նչ մեծ պատիվ է ցուցաբերվում Դանիելին երկնքի Վեհության կողմից: Նա մխիթարում է Իր դողացող ծառային և հավաստիացնում նրան, որ նրա աղոթքը լավել է երկնքում: Այդ ջերմեռանդ խնդրանքին ի պատասխան՝ Գաբրիել հրեշտակը ուղարկվեց՝ ներգործելու պարսից թագավորի սրտի վրա: Միապետը երեք շաբաթվա ընթացքում, մինչ Դանիելը ծոմ էր պահում և աղոթում, դիմադրել էր Աստծո Հոգու ներգործություններին, սակայն երկնքի Իշխանը՝ Միքայել Հրեշտակապետը, ուղարկվեց՝ համառ թագավորի սիրտը շրջելու, որպեսզի նա որոշակի քայլ ձեռնարկի՝ պատասխանելու Դանիելի աղոթքին:»

«Եվ երբ նա այսպիսի խոսքեր ասաց ինձ, ես երեսու դեպի գետին դարձրի և համրացա: Եվ ահա մարդու որդիների նմանության պես մեկը դիպավ իմ շուրթերին.... Եվ ասաց. Ո՛վ շատ սիրելի մարդ, մի՛ վախեցիր. խաղաղություն քեզ. զորացի՛ր, այո՛, զորացի՛ր: Եվ երբ նա խոսեց ինձ հետ, ես զորացա ու ասացի. Թող իմ Տերը խոսի, որովհետև դու ինձ զորացրեցիր» (համարներ 15–19): Այնքան մեծ էր Դանիելին հայտնված աստվածային փառքը, որ նա չէր կարող տանել այդ տեսարանը: Ապա երկնքի պատգամաբերը ծածկեց իր ներկայության պայծառությունը և մարգարեին երևաց որպես «մարդու որդիների նմանության պես մեկը» (համար 16): Իր աստվածային գործությամբ նա զորացրեց այս անարատության և հավատի մարդուն, որպեսզի լսի իրեն Աստծուց ուղարկված պատգամը:

«Դանիելը Բարձրյալի նվիրյալ ծառա էր: Նրա երկար կյանքը լցված էր իր Տիրոջ համար կատարված ծառայության ազնիվ գործերով: Նրա բնավորության մաքրությունն ու անսասան հավատարմությունը հավասարվում են միայն նրա սրտի խոնարհությամբ և Աստծո առաջ նրա զոջումով: Մենք կրկնում ենք. Դանիելի կյանքը ճշմարիտ սրբացման ներշնչյալ պատկերացումն է»: Sanctified Life, 49–52.